

—Пакъ демонъ тѣ ви завладѣ! горчиво каза о. А. анатолій.

Не зная, до дѣ щѣхме да я искараме, ако бы въ това време не влѣзеше съсѣдъ тѣ ми на келія тѣ, единъ іеромонахъ.

—Що е отъ васъ това, братія, дѣто тѣй дълго време празнословите? Ей сега ще чукатъ за капонъ тѣ, изрѣче той, като ся протягаше.

—Е чи на, на Н. А. му е се мѣчно за въ мѣръ, отговори о. Анатолий.

—Чини ми ся нѣма защо да тѣжи. Подиръ еднѣ недѣля на ли си отивате?

—Безъ друго.

—Чини ми ся въ Срѣдѣ пароходъ тѣ ще доде; има ли защо да ви е мѣчно?

—А може бы, той ще стане и калугеръ.

—Тѣй ли? Истина ли е?

—Не, неможе да бѣде, отговорихъ азъ.

—Туй е тя, та и не е за васъ. Калугерство то е добра, нѣ мѣчна работа. Спорѣдъ менѣ, кога то васъ, до дѣто сте юще мѣрскы, ви яджтъ искушенія та, то вый никога неможете стана калугеринъ. Тряба, братко мой, да си ся родилъ за калугеръ, а да стане такъвъ сѣкы неможе. Туй е.

—Аминъ! заключихъ азъ.

Нѣ нека вече свѣрша тѣжната си истина за Св. Горж. Искане ми ся много юще да кажа, нѣ за сега неможе (*): нека това го доискажатъ други тѣ. Сега—двѣ три думы, за какъ оставихъ Св. Горж.

(*) На сѣщо то мѣнѣе сме и ный. Освѣтъ това, по много независящи отъ насъ причины, ный не можемъ, за сега, да искажемъ и преведемъ и онова, което уважаемый ны съчинитель вече е напечаталъ. Тѣжи е причина та дѣто пропуснахъ